

BẠCH XÀ THANH XÀ

Hồi thứ nhứt

Gởi em học, Kiều Dung lo kể,

Bởi nhớ trần, Bạch Thị xuống phàm.

Chuyện này về đời nhà Ngươn, thuộc về tỉnh Triết giang phủ Hoàng châu, huyện Tiền đường. Số là có tên học trò họ Hứa tên Tiên, tự là Hớn Văn. Cha là Hứa Đình chuyên nghề buôn bán, mẹ là Trần thị. Thuở năm tuổi thì cha mẹ qua đời, cũng có chút đỉnh sự sản để lại ; chị ruột là Kiều Dung, kết duyên với người làm việc tại huyện đường tên là Lý công Phủ. Khi cha mẹ mất rồi, Kiều Dung đem em về nhà nuôi, tới khi Hớn Văn 16 tuổi, mặt mày xinh đẹp, cử chỉ đoan trang, Công Phủ và Kiều Dung thương mến mười phần, và cho qua học nghề làm thuốc tại một tiệm kia về làng Hoài thanh, cũng tại huyện Tiền đường. Người chủ tiệm đó họ Vương tên Minh, tự Phụng Sơn, người ta thường kêu là Vương viên ngoại. Hớn Văn là người ăn nói bất thiệp, công việc rành rẽ, nên viên ngoại yêu mến lắm.

Nói về phía tây phủ Thành đô, tỉnh Tứ xuyên có một tòa núi cao vọi vọi, dài hơn ngàn dặm, tên là Đệ ngũ động thiên, trong núi có 72 cái động nhỏ, xưa kêu là 72 hầu. Lại có 8 động lớn, kêu là bát tuyết, có một động tên là

Thanh phong, trong động có một con Bạch mẫu xà tinh tu hành đã đứng 1.800 năm mà không khuấy hại một người, mà phép thuật lạ lùng, xưng là Bạch thị, lên gọi Trần nương. Bởi là loài vật nên chưa đứng siêu thành chánh quả, ngày kia Bạch Xà sợ nhỡ lời việc mình tu đã lâu năm mà không thành chánh quả, bèn nghĩ rằng : « Chi bằng qua núi khác đạo thử một phen. » Nghĩ lời xú Triết giang, phủ Hàng châu, là nơi đẹp đẽ, lại có Tây hồ là nơi cảnh trí thiên nhiên, bèn đóng cửa động, giả võ đẳng vân lên trên không chừng giây phút đã gần tới Hàng châu, chẳng dè ngày ấy gặp Bắc Cực Đại Đế đi châu về, liếc xem phía Tây, thấy một chòm mây yêu bay đến, Đại Đế bèn quát rằng : « Loài súc nghiệt nào lại dám nổi mây yêu làm vậy ? » Bạch Xà kinh sợ, quì trên mây mà tâu rằng : « Tiểu súc ở Thanh phong động tên là Bạch Xà tinh, tu đứng 1.800 năm, chẳng hề phá hại sanh linh chút nào, mà đến nay chưa thành chánh quả, nay tôi muốn qua Nam hải ra mắt đức Phật Quan âm dựng lạy hỏi cầu duyên, chẳng dè Thánh Đế giá lâm, nên tiểu súc lỗi bề trốn tránh, tôi thiệt đáng thác. » Đại Đế cười mà nói rằng : « Người là loài súc nghiệt, nếu quả thiệt có lòng qua Nam hải thì phải thề, rồi ta mới cho đi. » Bạch Xà quì xuống mà thề rằng : « Nếu tiểu súc nói dối, thì ngày sau bị Lôi phong tháp đè mình. » Đại Đế thấy vậy, bèn khiến Tùy giá quan biên rõ việc ấy, rồi trở về Tiên sơn, Bạch Xà cả mừng bèn cỡi mây qua đến Hàng châu, dừng mây tại xuống nơi u tịch mà ăn mình.

Nói về tại Hàng châu có mộ tòa vương phủ xưa, chạm trổ rất khéo, vườn huê rậm rạp, tên là Anh thắng đài, bỏ hoang lâu năm không người ở, Bạch Xà thấy vậy, mừng rỡ bước tới. Chẳng dè trong vườn lại có một con Thanh mẫu xà tinh, ở tại Túy xuân lâu tu luyện đã đứng 800 năm dư, thấy Bạch Xà tới thì ra ngăn trở mà nói rằng : « Yêu quái nào dám tới vườn ta, chẳng sợ cây gươm báu của ta lợi hại sao ? » Bạch Xà cười rằng : « Tiểu Thanh người chớ khoe

tài để ta nói cho người rõ : Thanh phong động tu hành đã 1.800 năm, mà chưa đặng thành chánh quả, nên ta dạo khắp thiên hạ, đặng tìm hồi liên đạo, nay tạm trú vườn này mà nghĩ. Vả ta cùng người vốn đồng thanh đồng khí, chớ có giận hờn chi ? » Thanh Xà nạt rằng : « Chỗ này là chỗ liên phụ, người là người già quai, sao dám cậy tài, như người quai có cao tài, dám đánh cùng ta ba hiệp chẳng ? » Bạch Xà cười rằng : « Vậy thì ta cùng người đấu phép lực, hề ai hơn làm chủ ai thua làm tớ. » Thanh Xà giận nói : « Người tài cán chi mà khoe khoang lỗ miệng. » Bèn rút gươm nhắm ngay mặt Bạch Xà mà chém, Bạch Xà liền lấy cặp song kiếm ra đỡ, đánh nhau chẳng đặng ba hiệp, Bạch Xà đọc chi không biết, thân dặng cây gươm của Thanh Xà, Thanh Xà cả kinh liền quì xuống nói rằng : « Xin nương nương rộng lượng, đừng tánh mạng tôi nhờ ! » Bạch Xà cười rằng : « Người đã nguyện làm tớ thì ta đâu nỡ hại. » Thanh Xà cả mừng bèn lay bốn lạy. Bạch Xà đỡ dậy, đồng thẳng tới huê viên ở nơi lầu Tủy xuân, xưng nhau là chủ tớ.

Nói về Hồn Văn ở tại tiệm thuốc Vương viên ngoại thương như con ruột. Ngày kia gặp liết thanh minh, ai nấy đều đi tảo mộ. Hồn Văn ngồi trong tiệm, lòng luống hui ngui, bèn vào nhà trong, gặp lúc viên ngoại ngồi tại nhà khách, Hồn Văn thưa rằng : « Cha mẹ cháu khuất sớm, thuở nay chưa từng phụng dưỡng cúng lễ, nay gặp liết thanh minh, ý cháu muốn mai này lên cúng và thăm mã cha mẹ cho phỉ lòng làm con. » Viên ngoại cười rằng : « Cháu nghĩ vậy thiệt phải lắm. » Viên ngoại lại kêu gia nhân là Vương Hoan đưa bạc biểu đi mua giấy tiền vàng bạc, cúng đồ tam sanh đặng ngay mai theo Hồn Văn đi tảo mộ.

Hồi thứ hai

*Dạo Tây-hồ, đặng gặp hai nàng,
Đầy Cỏ-lô, lâm nạn ba năm.*

Ngày thứ trời vừa bình đông, Hồn Văn đã sửa soạn lễ vật ra đi. Viên ngoại căn dặn, bảo cúng rồi trở về cho sớm.

Hớn Văn vâng lệnh ra đi. Vương Đoan quây đồ theo sau ; hai người ra khỏi thành thẳng tới mờ phần. Vương Đoan dọn đồ tế phẩm. Hớn Văn quì lạy khóc một hồi. Cúng tế xong rồi hai người tạ mã trở về. Hớn Văn vừa đi vừa nghĩ thầm trong bụng rằng : « Đầy qua Tây hồ chẳng xa, vậy ta qua đó chơi thử một phen. » Bèn cho Vương Đoan gánh đồ về trước, một mình nhắm Tây hồ thẳng tới. Đi được một đôi đường gần mộ sông, thấy ghe thuyền đông đảo, người ta qua lại dập dìu. Hớn Văn cả mừng chăm chú ngó hoài, xẩy thấy hai người con gái đương ngoạn kiến trên lầu. Hớn Văn liếc thấy nhan sắc thiệt nghiêng nước nghiêng thành thì hồn bay vía mất. Nguyên hai nàng ấy là Thanh Xà, Bạch Xà xuống Tây hồ mà du ngoạn. Hai nàng thấy Hớn Văn phong lưu tuấn nhã bèn lấy mắt đưa tình, hai chàng đều đẹp ý, đương lúc lưu luyến bỗng trời kéo mây, mưa ào lởi, hai chàng phải chia tay. Hớn Văn búi ngùi nghĩ thương hai nàng chẳng biết ở đâu, trách thay ông trời độc ác. Bây giờ trời gần tối rồi vậy hãy xuống dò qua Tiền đường, về nhà anh ta mà nghĩ một đêm sáng ra sẽ hỏi thăm mà tìm kiếm. Nghĩ vậy bèn mượn ghe qua sông. Xảy nghe trên bờ có tiếng con gái kêu ghe biển ghé. Hớn Văn ngo lên thấy hai nàng thì trong lòng mừng phới phới, chủ ghe liền ghé ghe lại. Tiểu Thanh đỡ Bạch Thị xuống ghe và nói xin tiểu thơ đi thủng thẳng. Tiểu Thanh thấy Hớn Văn thì miệng cười chún chiểm. Hớn Văn dần không dặng bèn hỏi rằng : « Chẳng hay hai cô ở đâu ? Tên họ là chi ? » Tiểu Thanh mỉm cười đáp rằng : « Thầy tớ là người ở huyện Tiền đường, làng Song trà, tiên lão gia tôi làm quan Tổng Chử sanh đang một gái là tiểu thơ đây, phu nhưn tôi cũng đã qua đời. Nay nhưn tiết thanh minh, thầy tớ đi tảo mộ, nay ghé ghe về nhà. Chẳng hay thơ sanh ở làng nào ? Tên họ là chi ? » Hớn Văn cũng tỏ bày lai lịch trước sau. Hai người đang nói thì ghe đã tới bờ. Lên bờ rồi Hớn Văn thấy trời còn mưa, bèn nói rằng : « Này cô ! Tôi có một cây dù che mưa, xin cho cô mượn mà đưa tiểu thơ về phủ. »

Tiểu Thanh tiếp lấy dù rồi cảm tạ mà rằng : « Trời mưa chưa tạnh. Thợ săn lại cho tôi mượn dù, vậy thợ săn phải chịu ướt mình sao ? » Hôn Văn nói : « Hai cô đi không thì lấy làm khó, chớ tôi là con trai đi đâu cũng dặng, vả lại đây cũng gần nhà anh tôi. » Tiểu Thanh nói : « Cảm ơn thợ săn, ngặt vì mai tôi chẳng biết nhà thợ săn ở đâu mà trả. » Hôn Văn nói : « Xin cô chớ ngại, mai tôi tôi phủ mà lấy cũng dặng. » Tiểu Thanh nói : « Xin cảm tạ tình của thợ săn. » Nói rồi tay tả dương dù, tay hữu đỡ Tiểu thợ, lại lấy mắt mà đưa tình làm cho Hôn Văn đứng sững sờ giây lâu mới chịu về, trong lòng buồn bực đi thẳng về nhà anh rể, bữa đó Hôn Văn thao thức cứ nhớ hai nàng hoai. Ấy là :

*Tơ duyên đã buộc nhau, cùng,
Đẽ nào giây phút khuấy lòng nhớ thương.*

Nói về hai nàng ấy về tới huê viên, Bạch thị nói với Tiểu Thanh rằng : « Nay Hứa lang đã thấy bọn ta rồi, chắc ngày mai thế nào va cũng đến mà đòi cây dù, ta thấy va tư dung đẹp đẽ nên ta có ý gây tình muốn cùng va hương lửa trăn năn, mà ngặt va nhà nghèo không đủ mà xây dựng, còn bọn ta chẳng có tiền bạc mà giúp mới tính làm sao ? » Tiểu Thanh nói : « Nương nương chớ lo, nương nương là tay thần thông lão luyện, vậy đêm nay dụng phép cao cường, lo chi không có bạc mà cho va. Một là khoe rằng bọn ta giàu có, va mới khứng tin nương nương là gái nhà quan, hai là va cần khích án đức bọn ta, há chẳng dặng lưỡng toàn hay sao ? » Bạch Thị nghe nói rất mừng. Đêm đó Bạch Thị liền dụng phép tay cầm bửu kiếm, đạp la bộ đầu, miệng niệm chơn ngôn mà triệu năm phương ngũ quỷ truyền cho đi lấy một ngàn lượng bạc. Ngũ quỷ vâng lệnh ra đi lĩnh cùng nhau rằng : « Ta xuống huyện Tiền đường vô trong kho ăn trộm một ngàn lượng bạc đem về dưng cho Bạch Thị. » Nói rồi đêm ấy làm y, Bạch Thị thâu lãnh rồi bèn khiến tan đi.

Nói về Hôn Văn sáng ra dậy sửa soạn rồi bước ra khỏi cửa đi thẳng tới làng Song trà xem thấy một tòa huê viên tươi tốt mười phần. Đường xem, bỗng thấy Tiểu Thanh mở cửa bước ra, Hôn Văn cả mừng bèn bước tới mà kêu. Tiểu Thanh cũng cả mừng mời Hôn Văn vào nhà trong mời ngồi rồi nói rằng : « Xin thơ sanh hãy chờ tôi vào thưa cho tiểu thơ tôi hay. » Hôn Văn nói : « Xin cô chờ làm kinh động tiểu thơ, hãy đem giùm cây dù cho tôi thì hay hơn. » Tiểu Thanh nói : « Thơ sanh chưa rõ, hôm qua tiểu thơ có dặn : nếu ngày nay có Thơ sanh đến thì phải cho người ra tạ ơn. » Hôn Văn nói : « Tôi đâu dám làm nhọc lòng tiểu thơ. » Nói rồi bèn ngồi đó, Tiểu Thanh trở vào giầy lầu, xây nghe mùi thơm bay nức mũi. Bạch Thị bước ra bộ dường như hoa sen đương nở, lại có Tiểu Thanh theo sau. Hôn Văn lật đật đứng dậy chào. Bạch Thị đáp lễ rằng : « Xin mời ăn nhơn hãy ngồi, nếu hôm qua không có cây dù của ăn nhơn thì chị em tôi về sao choặng ? » Hôn Văn nói : « Việc ấy nhờ mọn xin tiểu thơ chờ ngại. » Tiểu Thanh bưng trà ra khuyên mời, Hôn Văn đứng dậy tạ ơn, giữ ý muốn lấy cây dù mà về. Bạch Thị nói : « Không mấy thuở ăn nhơn tới đây há nữ vội về hay sao ? » Bèn hối dọn tiệc. Hôn Văn kính tạ rằng : « Xin tiểu thơ cho tôi kiếu. » Bạch Thị nói : « Xin ăn nhơn nán lại giầy lát. » Giầy lầu Tiểu Thanh bưng ra những trân tu mỹ vị bĩ bạng, Bạch thị bèn mời Hôn Văn lên ngồi, mình bày một tiệc có Tiểu Thanh đứng hầu ăn cần thiết đãi. Bạch thị nói : « Nầy ăn nhơn, cha tôi làm quan Tổng chố, mẹ là Liễu Thị phu nhơn, sanh một tôi là gái tên là Trần Nương, chẳng may song thân tôi đều tạ thế, còn hồn phách tôi là gái, ngày đêm thường lo sợ gả thân vào nơi chẳng đáng. Nay may duyên trời gặp gỡ, ý tôi muốn dựng mình nung khăn đỡ áo, chẳng hay ý ăn nhơn có khứng chịu chăng ? » Hôn Văn nghe nói hình như đã được cục ngọc trấn châu, bèn giãi ý chối từ rằng : « Tiểu thơ là hương khuê quới thế, còn phần tôi tiện sĩ, há dám cùng tiểu thơ sánh ngữa Châu Trần sao ? » Bạch Thị

cười mà nói : « Nếu kết thân mà luận sang hèn ấy là chẳng phải, xin anh nhưn suy xét chớ khá chối từ ? » Hôn Văn nói : « Nay tiểu thư có lòng chiếu cố, ngặt tôi tay không túi trống biết liệu làm sao ? » Bạch Thị nói : « Chẳng hề chi mà anh nhân phải ngại. » Bèn kêu Tiểu Thanh biểu vào phòng mở trướng, lấy hai đỉnh bạc 100 lượng đem ra, rồi Bạch Thị đứng dậy trao cho Hôn Văn mà nói rằng : « Xin anh nhưn hãy đem về làm sở phí lễ cưới. » Hôn Văn lòng mừng chẳng xiết, tiếp lấy rồi từ tạ ra về. Hôn Văn ra về, trong lòng mừng rỡ, thẳng về Công phủ.

Nói về Công Phủ, đêm hôm hôm nhằm phiên mình coi kho mà bạc mất một ngàn lượng, bị quan huyện đánh hai chục cён và hạn trong 3 ngày phải tìm bắt cho đặng, bèn trở về nói cùng Hứa thị hay. Vợ chồng đang lo buồn, bỗng thấy Hôn Văn về, mặt mày vui vẻ, Hứa thị bèn hỏi rằng : « Sớm mai này em đi đâu mà về coi bộ vui vẻ lắm vậy ? » Hôn Văn liền tỏ bày các việc, đưa bạc ra và nói rằng : « Xin anh chị có lòng thương xót mà làm chủ hôn cho. » Vợ chồng Công Phủ cả mừng, Công Phủ cầm bạc xem rõ quả thiệt là bạc trong kho, bèn nghĩ thầm rằng : « Nay bạc trong kho mất, ta vô cớ mà bị trách phạt, may lại gặp bạc này ở đây, mình phải tính mới xong. » Bèn nói rằng : « Ấy là duyên lành trời khiến đó, thôi em ở nhà để anh đi đòi cho. » Hôn Văn vâng lời. Công Phủ bỏ bạc vào túi áo rồi thẳng tới huyện đường bẩm rằng : « Bạc kho mất hôm qua, nay đã kiếm đặng. » Nói rồi liền đứng hai bên lên, quan huyện cầm xem rõ thiệt bạc kho, bèn kêu Công Phủ mà hỏi : « Bạc này tìm đặng chỗ nào ? » Công Phủ bẩm rằng : « Tôi có một đứa em vợ, tên là Hôn Tiên, từ nhỏ tới lớn ở với tôi, sớm mai này nó tới hai nàng con gái nào định việc vợ chồng, tôi không biết, nàng ấy cho bạc này, nó đem về đưa cho tôi và mượn tôi làm chủ hôn cho nó. Tôi nhìn được bạc tang không gian giấu, nó ngồi chờ, rồi tới bẩm cho đại quan rõ. » Quan huyện nghe rồi, tức thì sai bốn

tên quan đi bắt Hồn Văn, Hồn Văn tới huyện, quan huyện hỏi rằng : « Người phải là Hứa Tiên chăng ? » Hồn Văn bẩm rằng : « Phải. » Quan huyện hỏi : « Người nhà cửa ở đâu ? mấy tuổi ? Còn cha mẹ anh em gì không ? Có vợ chưa ? Bạc này ở đâu ? Phải khai cho thiệt thì khỏi bị hình. » Hồn Văn thưa rằng : « Tôi ở tại huyện này, mới mười bảy tuổi, cha mẹ đều thác, chẳng có anh em, duy có một chị ruột gả cho Lý công Phủ ; tôi từ nhỏ tới lớn ở với anh rể, nay nhờ anh rể gửi qua tiệm thuốc làm ăn, tôi chưa có vợ, bạc này của bạn hữu tôi cho, xin lão gia nghiệm xét. » Quan huyện nạt rằng : « Nói láo ! Bạn của mi tên họ là gì ? » Hồn Văn nghĩ thầm trong bụng rằng : « Tiểu thơ là gái ngàn vàng, nếu ta nói thiệt làm cho nhục danh giá nàng sao ? Chẳng thà ta chịu tội. » Nghĩ rồi bèn bẩm rằng : « Thưa lão gia, người bạn hữu ấy ở ngoại phương. Tôi đã quên phứt tên họ rồi. » Quan huyện nghe nói nổi giận, bảo quan đệ xuống đánh bốn chục đòn. Hồn Văn chết giấc hơn nửa giờ mới tỉnh lại, kêu rằng : « Oan tôi lắm ! » Quan huyện mắng rằng : « Đồ chết bầm ! Đã có người đi thưa đây, lại còn kêu oan gì ? » Hồn Văn cũ kinh kêu rằng : « Thiệt là oan cho tôi, người nào lại đi thưa tôi ? » Quan huyện bèn dạy Công Phủ ra đối nại. Công Phủ kêu rằng : « Này em ! Em nói tiểu thơ họ Bạch cho em bạc này đặt định trước hôn nhưn, em lại đưa cho anh, biểu anh làm chủ hôn, ngặt vì anh coi kho mà bạc mất nên lão gia quở trách anh, bủa kiếm trong ba bữa chẳng ra thì tội về anh, nay nhìn rõ bạc này là trong kho, cực chẳng đã anh mới ra thưa, chẳng phải anh vô nghĩa, xin em chớ trách. » Hồn Văn nghe nói cả kinh bèn than rằng : « Tiểu thơ ôi ! Chẳng phải ta sợ chết tham sống, ngặt vì anh rể ta làm chứng chắc nên khó đối đặng. » Cực chẳng đã chàng mới đem các việc trước sau tỏ thiệt ra hết. Quan huyện bèn rồi, bèn kêu Hồn Văn mà hỏi : « Nay bạc trong kho mất 1000 lượng là 20 đỉnh, đây được hai đỉnh còn 48 đỉnh nữa ở đâu ? » Hồn Văn nói : « Nàng cho tôi có hai đỉnh còn bao nhiêu nữa thì tôi không biết. » Quan huyện nói : « Vậy thì ta sai người đi cùng người đặt bắt hai

đưa con gái ấy tìm cho ra bạc này, thì tội nhà người út khỏi. » Tức thì khiến 8 tên quan tráng theo Hứa Tiều đi bắt.

Nói về Bạch Thị từ ngày cho Hôn Văn bạc, thì trong lòng chẳng yên. Bèn đánh tay mà coi, vung la : « Không xong ! » Tiểu Thanh hỏi : « Nương nương có việc chi vậy ? » Bạch Thị mới thuật lại cho nghe, rồi sai Tiểu Thanh đi thám thính thì quả như vậy. Bạch thị ngẫm nghĩ rồi nói với Tiểu Thanh rằng : « Vậy ta tạm lánh thân về bạc lại cho nó, song боя ta khỏi hại, mà Hứa lang phải chịu khổ hình. » Tiểu Thanh nói : « Nương nương chủ ý chẳng sai. » Tính rồi dắt nhau tìm chỗ an thân.

Nhắc lại bọn sai nhưn đến làng Song trà, đi cùng huê viên, kiếm chẳng thấy ai, lại thấy mười tám đỉnh bạc để lại dưới thềm, bèn hỏi thăm kẻ ở gần xóm ấy, đều nói miếng vườn của vương phủ này không có ai ở, thường có yêu quái hiện hình, nên không ai dám tới. Sai nhưn bèn lấy bạc cùng đem Hôn Văn về bẩm rõ mọi việc. Quan huyện lấy bạc nghiệm rồi bảo thâu vào kho, rồi đòi Hôn Văn mà nói rằng : « Đàng loạn trộm bạc kho, tội đáng xử trảm, ta nghĩ vì người tuổi này còn nhỏ, bị yêu quái hại, vậy ta lấy tội nhẹ mà đày người qua Tô châu, nơi Tô giang. » Nói rồi bèn khiến Công phủ đem Hôn Văn về nhà, chị em gặp mặt, lụy nhớ rưng rưng. Viên ngoại nghe tin cũng tới thăm và khóc mà nói rằng : « Lão phu cho cháu vài lượng bạcặng làm phí lộ, vả xừ Tô châu lão phu có một người bạn thiết, họ Ngô tên Nhưn Kiệt ở làng Phú gia, cũng bán tiệm thuốc, vậy lão phu viết cho cháu một phong thư đưa cho va, tức thì va chiếu cố. » Hôn Văn vàng lời.

Hồi thứ ba

Ngô viên ngoại dâng thư giúp bạn.

Bạch trản Nương buôn tiệm thành thân.

Nói về quan huyện phê phát bài văn, hạn ba ngày thời khởi hành, rồi sai hai tên giải dịch tới nhà Công phủ, anh em

Hơn Văn ôm nhau khóc một hồi, rồi mới lữ biệt cùng giải dịch nhằm Tô châu thẳng tới. Khi tới Tô châu, giải dịch đem tờ vào huyện, quan huyện xem rồi bảo đem Hơn Văn qua đề lao Tề giang.

Nói về Hơn Văn đến đề lao liền ra mắt quan đề lao và lấy một hượng bạc mà đứng liền uống trà, quân ấy hết sức vui lòng, chẳng hề bắt buộc chút nào. Khi ấy Hơn Văn lấy tờ của Vương viên ngoại ra hỏi thăm đường đến làng Phú gia, nơi tiệm thuốc của Ngô viên ngoại mà trao ra. Viên ngoại xem thơ, rồi hơi cân đo, Hơn Văn thấy đều phân thiệt. Viên ngoại cả đẹp, đặt liệc mời ăn, rồi lấy ra bạc ròng mười lượng đi với Hơn Văn đến ra mắt quan đề lao xin lãnh Hơn Văn về nhà, quan đề lao thấy tiền liền chịu. Viên ngoại viết tờ bảo lãnh rồi lãnh Hơn Văn đem về, Hơn Văn lại học việc thuốc, y theo nghề cũ.

Nhắc về hai nàng dùng phép lánh mình chờ quân tráng vô rồi mới trở lại huê viên. Bạch thị nói với Tiểu Thanh rằng : « Nay ta nghe Hứa lang bị đẩy qua Tô châu, chàng nan thiếp bắc, thì bọn ta chẳng vui vầy nhau đặng. Vậy người cùng ta đi tìm va, cho đặng phủ nguyện hương lửa. Nay người hãy đi trước, coi Hứa lang qua Tô châu ở tại chỗ nào về nói lại cho ta hay. » Tiểu Thanh lãnh mạng bay qua Tô châu xem coi rõ ràng, rồi trở về thuật rõ-trước sau. Bạch Thị nghe nói cả mừng, tức thì giá khởi yêu vân, chẳng đầy một khắc đã qua lời Tô châu, đáp xuống nơi vắng vẻ, rồi thẳng tới làng Phú gia thấy Hơn Văn ngồi trong tiệm. Tiểu Thanh bước vô kêu : « Hứa quan nhơn. » Hơn Văn ngược mặt lên thấy Bạch Thị cùng Tiểu Thanh thì trong lòng cả kinh, giận mắng : « Hồ yêu tinh ! kiếp trước ta cùng người không oán, kiếp này cũng chẳng cừu, sao lại hại ta ? » Hai người bị mắng dõ mặt tía tai, Bạch Thị nói : « Nầy Hứa quan nhơn ! Khi trước đã hứa lời chàng là người xã nghĩa, há đổi đời sao ? Bởi tôi tưởng tình kết tóc, mới

ngoại mà lạy tạ ơn. Từ ấy vợ chồng hòa nhã, vui đẹp chẳng cùng.

Nói về Ngô viên ngoại một ngày kia nói với Hớn Văn rằng : « Hiền diệt ! Nay ta rảnh việc, qua lo giúp cho cháu, một nhà ba miệng ăn, phải kiếm nghề chi mà làm sanh kế, lời xưa có nói : Nhà có ngàn quan, chẳng bằng ngày vô một liễn. Ta tính cho cháu lập một tiệm thuốc thì cũng đủ mà xây dựng, tiền bạc ta giúp cho. » Hớn Văn mừng rỡ thưa rằng : « Ơn cao đức dày của Viên ngoại, tôi biết lấy chi báo đáp ? » Viên ngoại nói : « Ta đã sẵn lòng, lo chi báo đáp. » Ngày thứ Viên ngoại sai người đem qua một 100 lượng bạc, Hớn Văn giao cho Bạch Thị rồi chọn ngày tốt mở cửa khai trương tiệm thuốc, thượng băng đề : « Bảo an đường. » Lại mời một tên bạn kêu là Đào Nhon đề trông coi, hơn một tháng mà không thấy lợi chi. Hớn Văn buồn rầu, nói với Bạch Thị rằng : « Mình mở tiệm hơn một tháng mà buồn bán bỏ thờ, biết liệu làm sao ? » Bạch Thị nói : « Xin phu quân chớ ngại, khi thiếp còn nhỏ, theo cha thiếp ở trong nha môn, ngày kia ra huê viên du ngoạn, bỗng có bà Lê Sơn lão mẫu ở trên không mà xuống, nói thiếp có nhưn duyên cùng phu quân, lại bảo thiếp lạy mà kêu bà bằng thầy, đặng người truyền dạy phép cao, biết việc quá khứ vị lai, hay đuổi yêu trừ tà bất kỳ bệnh chi đều trị đặng. Vậy mai phu quân thượng băng đi, thoãng như có ai tới xin khám bệnh, thiếp đã biết trước chẳng cần coi mạch, lo chi không tiền xây dựng. » Hớn Văn mừng nói : « Chẳng dè hiền thê thông phép cao cường, ngư phu may nhờ nội trợ. » Rạng ngày thượng băng đề : « Nhu y Hứa hớn Văn, tinh trị đại tiểu chư chứng. » Nghĩa là thầy thuốc học nhu, tên Hứa hớn Văn, chuyên trị đủ các chứng bệnh. Cũng chẳng thấy ai đến. Hai vợ chồng thương nghị cùng nhau. Bạch Thị nói : « Hồi hôm thiếp xem thiên tượng, thấy xứ này có phát bệnh ôn, đồ thiếp dự trước thuốc cứu ôn, mỗi một huân định giá là ba phân bạc

ứng nghiệm như thần, chắc có người đến mua. » Hớn Văn cười mừng. Đêm ấy Bạch Thị kêu Tiểu Thanh mà dặn rằng : « Đêm nay người khá cõi mây mà đi cùng các chỗ, bắt luôn là ao giếng đều phung ác khí cho người gánh nước uống mà mang bệnh, dặng ta luyện thuốc mà trừ. » Tiểu Thanh lãnh mạng đến canh ba, dặng vãn xuống cùng các chỗ, ao, giếng, suối, nguồn đều phung ác khí. Rạng ngày người người đều hết nước, đi gánh về mà uống, đều trúng nhằm độc khí, quả nhiên vài ngày dịch chứng cả giảy, ngoài thành trong thành đều bị, Hớn Văn đem băng cứu ớn đơn đem treo trước cửa, mấy nhà bệnh nghe, đến mua một huân đem về cho uống tức thì mạnh liền. Thiên hạ đồn với nhau cả thấy đều tới tiệm họ Hứa mà mua, trong vài ngày thuốc bán khắp cả thành, bệnh uống mạnh liền, Hớn Văn thâu lợi to.

Nói về ngày rằm tháng tư, là ngày vía ông Lữ tổ tiên sư Động Tân, mỗi nhà chồng vợ đều dắt nhau tới miếu đốt hương. Ngày ấy, Hớn Văn đem bốn đồng bạc muốn qua tiệm Ngô viên ngoại mà bỏ thuốc, đi ngang qua miếu thấy người ta đông đảo, vô miếu đốt hương, bèn nghĩ rằng : « Ta đi ngang qua đây, phải vào đốt hương mới tiện, nhiều ít mặc lòng. » Tính rồi bèn bước vào miếu.

Hồi thứ tư

Bạch trâm Nương đấu phép trước miếu,

Hứa hớn Văn thấy rắn lụy thần.

Nói về trong miếu Lữ tổ, có một ông đạo nhơn, ở núi Mâu sơn mới tới, pháp danh là Lục Nhứt chơn nhơn, phép thuật cao cường, hay đuổi yêu trừ quái, và ra ơn thí thuốc cứu khắp nhơn dân. Hớn Văn vào tới đại điện, đốt hương rồi, chơn nhơn trực xem thấy nơi mặt Hớn Văn có yêu khí, bèn kêu vào nhà tịnh thất mà hỏi rằng : « Cư sĩ

trong miếu Lữ tổ, gạt phủ quần ta và cho là bùa tà muốn trị yêu tinh gì đó. » Hớn Văn bị Bạch thị nói rõ ràng thì làm thỉnh lắng lắng, không lời chi nói lại đặng. Sáng ra Bạch thị sửa soạn xong rồi, bèn kêu : « Phu quân ! Đi với tôi tới thẳng yêu đạo, tôi lấy bạc lại cho. » Hớn Văn cực chẳng đã phải đi với Bạch thị bước ra khỏi cửa. Tiểu thanh hầu Đào Nhơn coi nhà rồi cũng đi theo, đến miếu Lữ tổ thấy chơn nhơn đứng trên điện. Bạch thị kêu hỏi có phải Lục nhứt chơn nhơn không ? Bạch thị lại mắng rằng : « Đồ yêu đạo ở xứ nào dám đến đây gạt chồng ta mà lấy bạc, mau đem đưng ra, bằng nói lại nữa lời thì mạng người khó giữ. » Chơn nhơn nạt rằng : « Đồ nghiệt súc bày ra chước yên mà mê hoặc Hứa Tiên, ta khuyên người mau cải tà qui chánh thì muốn việc mới an, nếu không e người phải hiện nguyên hình thì ăn năn chẳng kịp. »

(Xem tiếp tập 2)

NHỮNG TRUYỆN ĐÃ XUẤT BẢN :

- Tam Quốc (3 cuốn)
- Thuyết Đường (2 cuốn)
- Tiết Nhơn Quý chinh đông
- La Thông Tảo bắc
- Bắc du Chơn Võ
- Nam du Huê Quang
- Đông du bát tiên
- Dương văn Quảng bình nam
- Tiết Đình San Chinh Tây (3 cuốn)
- Xuân thu oanh liệt
- Phong kiếm xuân thu (3 cuốn)
- Phấn Đường (2 cuốn)
- Tây Du (4 —)
- Tam hạ nam đường (2 cuốn)
- Bạch xà Thanh xà

Đang in : **Phong Thần**

Mua sỉ hay mua lẻ, hỏi tại nhà in

TIN-DUC THU-XA

25 đường Sabourain Saigon. Điện thoại : 20.678

BẠCH XÀ THANH XÀ

Bạch thị cả giận mắng lại. Chơn nhưn tức thì chơn đập la bộ đầu, miệng niệm chơn ngôn, hớp một hớp nước trong bình phun lên trên không giây phút trời đất mù mịt, sấm chớp mây mưa lừng lẫy. Bạch thị cười rồi niệm chú, tay chỉ trên không, tức thì mây tan mưa tạnh, thái dương tỏ rạng. Chơn nhưn bèn lấy bửu kiếm quang lên, một đạo hào quang nhắm ngay mình Bạch thị chụp xuống, Bạch thị xem thấy nép một bên, rồi lấy một bức tên là cần khôn trùm trên đầu mình, làm cho bửu kiếm xuống không được ở trên không day múa, Bạch thị bèn đọc chơn ngôn tay chỉ bửu kiếm mà kêu rút xuống, tức thì bửu kiếm rút xuống, bị Bạch thị thâu lấy rồi kêu huynh cần lực sĩ bắt yêu đạo treo tại trên không. Nói vừa dứt lời, thấy Huỳnh Cần Lực Sĩ ở trên không xuống bắt chơn nhưn treo lên mà khảo đĩnh, chơn nhưn bị đánh không biết sao nên phải cầu xin dung mạng. Bạch thị cười rằng : « Ta là học trò của Lê Sơn lão mẫu, vàng lời thầy xuống núi, sao người dám loạn ngôn mà kêu ta bằng yêu quái, mau mau đem mấy lượng bạc ra đây thì ta dung mạng cho. » Chơn nhưn nói bạc còn trong phòng, Bạch thị cười rằng : « Ta nay dung người, mau sửa soạn qua xứ khác, bằng ở đây mà nói lão gạt chúng thì tánh mạng chẳng còn. » Nói rồi kêu lực sĩ bỏ chơn nhưn xuống, chơn nhưn hồ thẹn vô cùng, vào phòng lấy bạc trả lại cho Bạch thị, rồi sửa soạn về núi kiếm thầy học thêm cho giỏi.

